अनवाप्तमवाप्तव्यं न ते किञ्चन विद्यते। सर्गः १०
लोकानुग्रहएवैको हेतुस्ते जन्मकर्म्मणोः॥ ३१॥
महिमानं यदुत्कीर्त्य तव संह्रियते वचः। श्रमेण
तदशक्त्यावा न गुणानामियत्तया॥ ३२॥ इति
प्रसादयामासुस्ते सुरास्तमधोक्षजं। भूतार्थव्याहृतिः
सा हि न स्तुतिः परमेष्ठिनः॥ ३३॥

अनवाप्तमिति। ते तवानवाप्तमप्राप्तमवाप्तव्यं प्राप्तुं योग्यं किञ्चन न विद्यते अस्ति तथापि एको लोकेषु जनेषु अनुग्रह एव ते तव जन्मकर्म्मणो हेतुः॥ ३१॥ महिमानमिति। तव महिमानं महत्व मुत्कीर्त्योक्त्वा वचो वचनं यत् संह्रियते तूष्णीं भूयते स्तोतृभिस्तत् श्रमेण वाग्व्यापारश्रान्त्या अशक्त्या कार्त्स्न्येन वक्तुमशक्यतया वा गुणानामियत्तया एतावन्मात्रतयान तेषामानन्त्यादिति भावः॥ ३२॥ इतीति। ते सुरा देवास्तम धोक्षजं विष्णुमिति उक्तप्रकारेण प्रसादयामासुः प्रसन्नं चक्रुः हि यतः परमेष्ठिनः सर्व्वोत्कृष्टस्थानस्थितस्य विष्णोः सा देवैःकृता भूतार्थस्य सत्यार्थस्य व्याहृतिरुक्तिर्न स्तुतिःप्रशंसा मात्रं महान्तोहि यथा कथञ्चन सुलभा इति भावः॥ ३३॥